

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3142/05
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ВВ, ГГ, ДД, чији је пуномоћник БВ, адвокат и ЂЂ, који тужени су наследници сада пок. ПП, ради права својине, одлучујући о ревизији тужених ВВ, ГГ и ДД, изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. бр. 2576/04 од 02.06.2005. године, у седници одржаној 23.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених ВВ, ГГ и ДД, изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. бр. 2576/04 од 02.06.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског у Панчеву П. бр. 1241/01 од 03.09.2003. године делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је тужилца по основу инвестиција и наслеђа иза своје пок. мајке ПП1 стекла право својине у 6721/10000 дела на некретнинама уписаним у зкњ. ул. бр. аа КО ЕЕ ново стање улична приземна спратна стамбена зграда П1 саграђена на парцели бр. вв у ЕЕ Ул. ЖЖ са правом коришћења парцеле топ. бр. вв израђено грађевинско земљиште од 3,11 ари што су тужени као законски наследници сада пок. ПП, бив. из ЕЕ дужни признати и трпети да се тужилца на основу ове правноснажне пресуде упише у земљишним књигама као сувласник и сукорисник у 6721/10000 дела непокретности њеним непосредним спровођењем под теретом извршења. Ставом 2. обавезени су тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплате 42.965,00 динара, а ставом 3. вишак тужбеног захтева од досуђених 6721/10000 до тражених 7814/10000 одбијен је као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж. бр. 2576/04 од 02.06.2005. године ставом 1. изреке жалба тужених ВВ, ГГ и ДД је као неоснована одбијена, а жалба тужилце АА је као основана усвојена, па је наведена првостепена пресуда потврђена у ставу 1. изреке, а преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је поред износа од 42.965,00 динара досуђено још 2.700,00 динара. Тужени су обавезани да тужилци на име трошкова жалбеног поступка плате 4.520,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени ВВ, ГГ и ДД су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе чл. 386. ЗПП-а („Сл. лист СФРЈ“, бр. 4/77 ... и „Сл. лист СРЈ“, бр. 3/02), која се примењује на основу одредбе чл. 491. ст. 4. ЗПП-а („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. ст. 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 14. истог члана на коју ревизија указује, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и непротивречне.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је кћерка из првог брака пок. ПП1, супруге сада пок. ПП, а тужени су његови законски наследници. Сада пок. ПП1 и ПП закључили су брак __ године, који је трајао до смрти ПП1 1988. године. ПП1 је 5,5 ланаца земље, пола ланца винограда, које је добила у поступку колонизације, кућу и плац од 200 квадратних метара у ЗЗ, које је наследила од свог оца, продала за време трајања брака. Од тог новца и од новца који је добијен на име дугорочног кредита сада пок. ПП купљена је приземна кућа са плацем од 3,11 ари у ЕЕ, у Ул. ЖЖ. Супружници су се уселили 1966. године у нову завршену кућу. У време када се тужилца мајка удала за ПП, тужилца је била стара 11 година и све до удаје живела је са њима, а након развода брака (1970. године) отишла је на рад у __, док су тужилца деца живела са тужилцином мајком и ПП. Тужилца је долазила на годишњи одмор код своје мајке и ПП, уштећевину је давала мајци, а од тог новца тужени је купио и глисер и камп кућицу, које је касније продао и новац уложио у градњу куће. ПП1 је била запослена 2-3 године, у време када је ПП био у затвору, а 11 месеци је провела код сестре у __, где је радила. Док је трајала надградња куће, кувала је за све раднике, а уштећени новац из __ утрошила је за куповину материјала. ПП је био запослен у "ИИ" са којим предузећем је закључио уговор о куповини стана који се градио на аеродрому фабрике – стрелиште, површине 50 м2 и на име чега је добио кредит, који је исплатио. Ради адаптације стамбене куће и побољшања услова становања куће у Ул. ЖЖ, у ЕЕ, Бранко је 1985. године закључио уговор о кредиту са "ИИ1", као и уговор са СИЗ-ом грађевинског земљишта, по којем је на име трошкова уређивања грађевинског земљишта са површином и плацем од 400 927 00 динара у року 1986.

грађевинског земљишта за доградњу и надградњу требало да уплати 409.037,00 динара у току 1900. године издато му је одобрење за доградњу и надградњу постојећег стамбеног објекта на парцели вв КО ЕЕ. ПП је на кући направио веранду, коју је касније размонтирао и продао, затим гаражу, а испод ње подрум и шупу од алуминијума. На зидану оставу заједнички са комшијом поставио је бетонску плочу. За надградњу куће ПП је ангажовао мајсторе и пријатеље, а помоћ је пружао и тужиљин син, као и брат тужиљине мајке. Све што је урађено на кући од метала тужени ПП је урадио лично. Од кредита који је подигао тужиљин син купљен је материјал за кров, сат за струју, паркет, керамичке плочице за кухињу, ламперџа за једну собу, стаклена вуна за целу површину куће, док је зидове на спрату глетовао и окречио, а омалтерисао је и једну страну куће. Након смрти ПП1 у оставинском поступку за наследника на заоставштини, коју је чинила кућа у Ул. ЖЖ, односно спрат куће у виду једног стана (од две собе, купатила, трепезарије са кухињом и терасом) оглашена је тужиља. Тужени ПП се одрекао од наслеђа. У земљишним књигама као власник уличне спратне стамбене зграде П1 саграђене на парцели вв у Панчеву, у Ул. ЖЖ уписан је ПП, а оставински поступак иза његове смрти није окончан. Вештачењем је утврђено да вредност старог објекта и плаца износи 43,72% од целе непокретности, вредност новог дела је 56,28%.

Код тако утврђеног чињеничног стања, процењујући све околности у смислу чл. 329. Закона о браку и породичним односима, од значаја за стицање у заједници, а пре свега допринос покојних супружника приликом куповине приземног дела куће нижестепени судови су, правилно вреднујући сваку врсту појединачног ангажовања, закључили да је допринос ПП и ПП1 на старом објекту једнак. Полазећи од тога да је вредност старог објекта и плаца (вештачењем утврђена) 43,72% од целе непокретности, те да је вредност новог дела 56,28%, правилно су нижестепени судови нашли да је сувласнички део тужиље у односу на расправљену имовину 67,21%. Наиме, наследници првог наследног реда иза пок. ПП1 су били тужени ПП и тужиља, којој припада 1/4, односно 10,93% вредности старог објекта. Имајући у виду да је вредност новосаграђеног дела објекта у односу на целу непокретност 56,28% и да се сада пок. ПП у оставинском поступку иза смрти његове супруге, тужиљине мајке одрекао права на спратном делу куће у корист тужиље, то је правилан закључак судова да тужиљи на целој непокретности припада 67,21%.

Ревизијски наводи да се у оставинском поступку иза смрти тужиљине мајке, ПП није могао одрећи права на спратном делу куће у корист тужиље и признати удео тужиљине мајке у стицању непокретности која се у целини налази уписана на његовом имену, нису основани. Наиме, из утврђења садржаног у нижестепеним пресудама произлази несумњив закључак да стечена имовина у виду спорне стамбене зграде, како приземног тако и спратног дела је заједничка имовина, без обзира на очито њен формални упис у јавним књигама у којима се води као искључиво власништво пок. ПП. Како се ради о величини сувласничких удела који су опредељени с обзиром на допринос сваког од учесника у стицању спорне непокретности, при чему су нижестепени судови вредновали и узели у обзир сваку врсту ангажовања, којим су се бавили ПП и ПП1, као и тужиље која је уз то наслеђем стекла спратни део спорне непокретности, оспоравања у ревизији тужених своде се на побијање утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа, а због чега се ревизија у смислу чл. 385. ст. 3. ЗПП-а не може изјавити.

На основу члана 393. ЗПП-а, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц